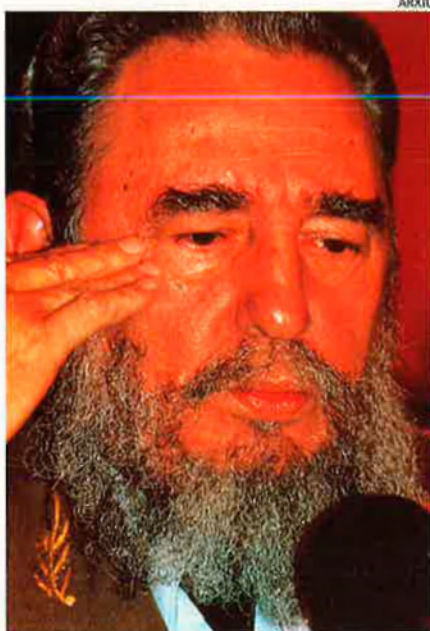

Un tiranosau amb corbata

Segons Antoni Castel, per a Fidel Castro és més fàcil blasmar el neoliberalisme de pervers que donar una recepta per superar el subdesenvolupament.

És inevitable. Castro és polèmic i em temo que ho serà encara quan, de la revolució cubana, no en restin ni les consignes, i en renequin fins i tot els qui ara diuen que s'ha de decidir entre el socialisme i la mort. Amb la revolució bolxevica ha passat el mateix: els primers que l'han escarnida han estat els membres de la *nomenklatura*, apuntats ben aviat a la *perestroika* de l'audaç Gorbaxov (recorda ningú que aquest dies ha fet deu anys de la seva arribada al Kremlin?) i, més tard, al caòtic projecte del visionari Ieltsin.

A Copenhaguen, a la cimera que ha parlat de la pobresa, l'actor Castro s'hi ha presentat amb americana i corbata per atacar el neoliberalisme i denunciar l'embargament de l'illa pels Estats Units, tan innecessari com immoral. Ha estat un discurs que hem sentit mil vegades, pronunciat pel Líder Màximo en una cimera sense conclusions brillants. És molt fàcil de blasmar el neoliberalisme de pervers, que ho és, però ja és més difícil de donar una recepta per superar el subdesenvolupament i la pobresa sense créixer econòmicament. La pobresa, com han recordat al vice-president Albert Gore, no és exclusiva dels països pobres. I combatre la

Fidel Castro. Ataca el neoliberalisme amb americana i corbata.

pobresa requereix més energia i menys reunions per posar terme a una situació explosiva, amb més de la meitat de la població mundial exclosa del festí del consum i del malabaratament de recursos.

Des de Copenhaguen Castro ha fet cap a París, en una visita presentada pel decrèdit leninista com un triomf de la revolució cubana. "Es la fi de l'*apartheid* imposat pels occidentals aquests últims trenta-sis anys a Cuba", ha gosat dir Castro a la seva arribada a França. La frase és desafortunada, perquè Europa ha tractat amb correcció, amb una simpatia exagerada, una experiència que havia de produir l'home nou i que ha deixat, en lloc seu, una illa erma de cultura, d'idees, de llibertat, d'indústries i d'agricultura. Un país que adora el dòlar per damunt de tots els déus; un paper verd que divideix els cubans, en una nova versió de l'*apartheid* de què tant parla Castro.

Patètica imatge del Líder Màximo a París, aferrant-se al dogma amb americana i corbata. Un Castro que utilitza els *balseiros* desesperats, molts d'ells tancats ara a Guantánamo per un Clinton insolidari. Un Castro que, després d'empassar-se els fills de la revolució més brillants, experimenta amb milions de persones les receptes d'un socialisme de mercat a la xinesa. Mentrestant, a Europa, encara li aplaudeixen els disbarats. Els disbarats enfollits d'un tiranosau. **Antoni Castel**

La història impossible

Fabià Estapé afirma que si bé els segells de Laos que van permetre engarjolar Roldàn eren falsos, l'avió que el transportà de Roma a Madrid no ho era tant.

Nosaltres creiem fermament en el judici final de la història. I a mesura que passa el temps el pessimisme es va fent l'amo dels nostres sentiments. Heus ací que anys i panys hi havia a les carreteres de l'estat una imatge inconfusible: la de la parella de la Guàrdia Civil, de la *Benemèrita*, el cos creat als primers anys del regnat d'Isabel II i confiat al Duc d'Ahumada. Es tractava de posar ordre als camins, que el "camí ral"

deixés de ser un lloc de robatoris i assassinats. Qui més qui menys ha tingut una visió, si es vol deformada, de la Guàrdia Civil en els estrenyedors versos de Federico García Lorca en el seu *Romancero gitano*: "Tienen, por eso no lloran, de plomo las calaveras..."

El que els gitanos en el seu *caló* en deien els *picoletos* en al·lusió clara als tricorns encerats era una estampa més del país. Amb el pas del temps el cos de la

Guàrdia Civil es va distingir per la seva obediència al poder constituït, i més d'una revolta o "*pronunciamiento*" va fracassar perquè la Guàrdia Civil va fer costat a la Constitució. A la capital del Principat tots recordem què va fer aquest cos el dia 19 de juliol de 1936 quan els guàrdies civils del coronel Aranguren (que morí després afusellat) varen fer cap a la Plaça de Catalunya per reforçar els Guardias de Asalto.

El 1982, quan Narcís Serra es féu càrrec del Ministeri de Defensa, hi havia dubtes sobre el futur de la Guàrdia Civil, però poc després José Barrionuevo, nou ministre de la Governació, va dir literalment que el "PSOE havia descobert (sic) la Guàrdia Civil". Quedaven lluny, doncs, els propòsits de reforma i dissolució.

Però tot té un to de càstig. Quan va quedar lliure la plaça de delegat del Govern a Navarra diuen que qui podia va dir a Alfonso Guerra: "Tinc la persona adequada, sense ideologia ni escrúpols". I aquest

era, com poden sospitar, Luis Roldán Ibáñez. Una carrera inversemblant el va portar -Barrionuevo responsable- a ser el primer *civil* que manava el cos militar de la Benemèrita, de la Guàrdia Civil.

Tot el que ha passat després vostès ho saben perquè televisions, ràdios i diaris n'han anat plens. Ara, l'anomenat Roldán, a disposició de la jutgessa Ana Ferrer, ha de respondre a set acusacions greus. Per tenir una idea de l'assumpte els diré que l'acumulació fraudulenta de diners feta per Roldán voreja els 8.000

milions de pessetes. Sembla que aquest joc dels embolics ha tingut per personatge principal, l'intrigant Francisco Paesa, que va ensarronar el "llest" Roldán fent-li creure que el Govern acceptaria les condicions de lliurament "fabricades" a Laos per les quals en qüestió de tres o quatre anys sortiria al carrer. Com saben, els segells de Laos eren falsos, el que no era fals era l'avió militar espanyol que va dur Roldán de Roma a Madrid, i de Madrid a la seva residència actual: la presó d'Àvila.

Fabià Estapé

L'esclerosi del PSPV

La llista autonòmica dels socialistes valencians és la inhumació del propòsit renovador expressat en l'últim congrés. És l'opinió de J. J. Pérez Benlloch.

Els socialistes valencians han presentat en societat les seues candidatures a les Corts. La continuïtat constitueix la nota comuna a les tres circumscripcions del país. Han canviat alguns noms, d'altres escalen posicions i n'hi ha que, per raons ignorades, s'han despenjat del capdamunt, però el massís parlamentari del partit continua intacte. El seu secretari general, Joan Lerma, ha estat molt expressiu en la defensa de les llistes confeccionades: "Quan no canvia el director -ha dit- no té sentit substituir tota l'orquestra." Així que ja ho sabem, escoltarem la mateixa música a càrrec dels coneguts virtuoses, alguns dels quals compliran el tercer quinquenni xuciant escó.

No cal ser analista polític ni tenir molta memòria per a constatar que aquesta repetició de cares i cognoms significa la inhumació del propòsit renovador que tan retòricament va impregnar l'últim congrés del partit, del qual ara es compleix un any. L'aparell del PSPV, sobreposat de l'esglai suscitat per un llicenciament imminent, ha recuperat el seu lloc sota el sol lermista, astre del qual és el raig mortífer que manté disciplinat el

RAFA GIL

Clementina Ródenas. Ocupa el segon lloc del PSPV a la Generalitat.

ramat. Quina altra cosa podia fer el líder, atrapat com està per l'ortopèdia que el sosté, si han envellit junts i tampoc no en té uns altres a mà?

A més de la metàfora orquestral, una altra de les raons que s'adueixen per a avalar el continuïsmes és l'experiència dels veterans, tant més necessària davant una eventual victòria dels populars i el consegüent trànsit dels socialistes a les bancades de l'oposició. Per primera vegada en aquests dotze anys s'ha contemplat la pèrdua de la Generalitat, una fatalitat que va quallant sense que se'n trobre el remei prodigiós. Davant

d'aquesta circumstància, és comprensible que es preferisca afavorir amb una altra legislatura els músics de plantilla.

Malgrat la prolongació de l'*estatus quo* en la llista de València, hi ha dues innovacions cridaneres. Aquestes són la incorporació de l'ex-alcaldesa de la ciutat i actual presidenta de la Diputació Provincial, Clementina Ródenas, i de qui ha estat el seu assot: el secretari de la comarca, Eduard Montesinos. Curiosa i inesperada integració en una mateixa llista de dos personatges absolutament incompatibles.

Que l'esmentat individu es convertisca en diputat no té cap més objectiu que assegurar-li el viàtic. També és un premi merescut, perquè no s'ha d'oblidar que, com a home de confiança de Lerma, s'ha traginat les pitjors feines, entre elles, la invenció dels *walesas*, una congregació d'origen sindical que es va concebre per neutralitzar les proclivitats nacionalistes al si del PSPV. El seu últim servei -del senyor Montesinos- ha estat liquidar el grup municipal socialista, fet que ha frustrat l'expectativa que la dita dama tornara a pugnar per l'alcaldia.